

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 21/10/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 61

Có người hỏi Hòa Thượng rằng phải chăng tội phước, thiện ác trong vận mạng của chúng ta có một vị thần nắm giữ? Chỉ cần tư duy một chút thì chúng ta hiểu được rằng vị thần tối cao nắm giữ mọi sự mọi việc này chính là chúng ta. Chúng ta muốn về Tây Phương Cực Lạc thì phải tu hành đúng quy chuẩn, như lý như pháp mà làm. Nếu chúng ta không làm được như thế thì Phật A Di Đà không cách gì giúp được chúng ta. Cho nên chính chúng ta mới là người quyết định.

Viên Liễu Phàm trước khi gặp Vân Cốc Thiền Sư thì ông nghĩ là vận mệnh đã an bài không thể thay đổi được. Sau khi ông được Vân Cốc Thiền Sư dạy phương pháp tích thiện, ông đã thay đổi hoàn toàn vận mạng. Hiểu điều này rồi, chúng ta không ỷ lại nương nhờ ai mà hoàn toàn dựa vào chính mình: “*Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc*”.

Khi Ngài A Nan bị Ma Đăng Già bắt giữ, Ngài mới hiểu rằng không phải là em của Phật, là thị giả của Phật thì chẳng cần tu hành, chỉ cần nương nhờ Phật. Mặc dù Ngài được mệnh danh là Đa Văn Đệ Nhất, thường trùng tuyên lại Kinh điển của Phật nhưng lúc Phật nhập Niết Bàn, Ngài vẫn chưa chứng quả. Do đó, Ngài đã không được vào đại hội kết tập Kinh điển lần đầu tiên sau khi Phật nhập Niết Bàn. Trong bối cảnh đó, Ngài A Nan đã hết sức nỗ lực và Ngài cuối cùng đã chứng quả để được tham dự đại hội kết tập.

Ngài A Nan là người nghe nhiều, hiểu nhiều, nhớ nhiều, nhưng chưa tu được nên vẫn gặp nạn Ma Đăng Già. Điều này cho thấy sự tu hành nằm ở chỗ mỗi người phải tự mình nỗ lực. Tội phước, thiện ác là do chính mình tạo chứ không có chuyện cầu khẩn van xin mà được điều tốt, tránh điều ác.

Đã từ lâu, tôi không có ý niệm cầu khẩn van xin. Trước khi đi làm việc, tôi xá Phật và cửu huyền ba xá, sau đó báo cáo là tôi sẽ đi vắng. Khi về cũng vậy, tôi không cầu xin Phật và tổ tiên gia hộ để làm việc cho tốt. Tôi tư duy rằng mọi việc đúng như lý như pháp thì kết quả sẽ tốt.

Lúc xưa khi tôi đi học, tôi ở trong một miếu hoang không ai chăm sóc, cứ mưa là ngập nên phải ngủ trên bàn. Cặp lồng thì làm nồi nấu ăn và kiếm được gạo cùng thức ăn là điều cực kỳ khó khăn. Thế nhưng ngày nay mì gạo, thức ăn rất dư dả. Ở Hòa Phú, thức ăn trong bếp đầy đủ, rau ngoài vườn hơn 400 m², đậu phụ có thể sản xuất bất kỳ

lúc nào. Ở Sơn Tây và nhiều nơi khác cũng vậy. Cho nên bằng nỗ lực của chính mình mà chúng ta có thể tự định đặt cuộc đời của mình.

“Người phước ở đất phước”. Người phước là người luôn tạo phước, luôn làm mọi việc lợi ích chúng sanh. Người không có phước đến ở đất phước thì đất cũng không còn phước. Trong nhà Phật có câu A La Hán chỉ tu huệ mà không tu phước thì khi đi khất thực cũng chỉ có bình bát không, chẳng ai cho. Do đó, chúng ta phải chú trọng phước huệ song tu, không chú trọng riêng vào phước hoặc huệ. Phước huệ làm được đến viên mãn thì vận mạng của chúng ta sẽ do chính mình định đặt. So với việc người khác định đặt vận mạng cho mình thì việc chính chúng ta định đặt cuộc đời mình sẽ dễ hơn rất nhiều.

Câu hỏi thứ nhất trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: *“Con tin rằng có một vị chủ tể toàn thiện, đó là một vị thần công ích từ ái, tạo ra thiên địa, vũ trụ mà như trong Thánh Kinh đã miêu tả. Rồi đến một ngày chúng ta đều bị sự phán xét của vị thần ấy chiếu theo sự tạo tác thiện hoặc ác của chính mình. Sự việc này chúng ta nên hiểu như thế nào?”*

Rõ ràng người này học Phật chỉ ở bề ngoài chứ chưa phải là người thật học, thật làm vì thật học thật làm thì không có nghi vấn này và có cái hiểu phiến diện như thế này. Cả đời chúng ta nếu chỉ hy sinh phụng hiến, yêu thương, bao dung, tha thứ thì nhất định ta sẽ được yêu thương, bao dung và tha thứ. Chẳng ai phán xét chúng ta cả! Chính chúng ta tự động gây ra chuyện thì lương tâm của chúng ta cắn rứt. Nếu mình làm mọi sự mọi việc tốt đẹp thì lương tâm không hề day dứt, hễ nằm xuống ngủ là đã có một giấc ngủ an lành.

Câu trả lời của Hòa Thượng rất là hài hòa giữa các tôn giáo: *“Cách này nói này cũng nói được thông. Vị thần mà tất cả các tôn giáo tôn kính đều có một tính cách như vậy. Kinh điển của họ đều có cách nói như vậy. Mỗi chúng ta đều ‘tự tư tự lợi’, ý niệm ‘tự tư tự lợi’ chưa buông xả, trong mỗi ý niệm đều là có ‘ta’. Ý niệm ‘ta’ vẫn đang tồn tại, vậy thì không thể vượt khỏi phạm vi này.*

“Trên Kinh Kim Cang, Phật dạy Bồ Tát vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sanh tướng, vô thọ giả tướng. Khi không có những tướng này thì liền siêu vượt được sinh tử luân hồi, siêu vượt được mọi sự phán xét của các vị thần. Một vị thần sáng tạo duy nhất quản được bạn là vì bạn có “cái ta”. “Cái ta” vẫn tồn tại cho nên bạn mới bị sự phán xét. Nếu bạn không có “cái ta” thì họ sẽ không thể phán xét được bạn. Lúc nào mà phá được ngã chấp thì lúc đó bạn cùng với Phật, Bồ Tát đồng một phương hướng, đồng một con đường Phật đạo.

“Phật hy vọng chúng ta đi trên con đường Phật đạo. Nơi nhà Phật gọi là đi trên con đường xuất thế gian pháp tức là chúng ta vĩnh viễn thoát ly thế gian pháp. Đây mới là chân thật cứu cánh viên mãn. Tất cả các thần minh đều ở thế gian.

“Thế nhưng chúng ta phải biết rằng có không ít những vị thần minh là các vị Phật, Bồ Tát thị hiện. Chúng ta ở trong Kinh Hoa Nghiêm xem thấy từ Tứ Thiên Vương ở cõi trời Đục Giới cho đến Ma Hê Thủ La Thiên Vương phần nhiều đều là Phật, Bồ Tát thị hiện. Mục đích thị hiện của các Ngài là gì? Là để giúp đỡ chúng sanh ở thiên giới. Giáo dục của nhà Phật chính là “Phá Mê Khai Ngộ”. Chỉ có thể phá được mê khai được ngộ mới có thể giải quyết được mọi vấn đề một cách triệt để.”

Người cõi trời hưởng phước nên ý niệm tu hành rất khó, giống như người giàu ở thế gian. Nếu chúng ta bảo họ tu phước, họ còn cười khẩy. Tiền họ nhiều như nước mà bảo họ tu phước thì chắc chắn họ không nghe, họ bảo chúng ta là người ngớ ngẩn. Tiền tài họ có là do tu phước đời trước. Nếu đời này không tu phước thì sẽ hết phước. Một khi hết phước thì núi cũng đổ. Cho nên muốn độ được người nhà giàu là rất khó. “Phá Mê Khai Ngộ” là thay đổi cách nghĩ, cách thấy, cách làm sai lầm. Người nhà giàu cho rằng sự giàu có của họ là do thiên căn của họ cho nên họ không cần tu phước. Sau một đêm thì tiền trong tài khoản của họ tăng lên bằng tiền tiêu dùng của cả một tỉnh thì sao họ có thể nghe chúng ta khuyên họ tu phước.

Trong khi các tôn giáo khác cho rằng có một vị thần sáng tạo ra mọi thứ ở thế gian và có quyền phán xét thì Hòa Thượng cho rằng họ có thể phán xét nhưng chỉ phán xét với những người còn vướng ở 16 tên giặc gồm “*tự tư tự lợi*”, ham hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, chìm đắm trong “*tham sân si mạn*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”. Rõ ràng là nếu chúng ta còn những thứ đó, chúng ta vẫn còn vướng mắc thế gian, vẫn còn ưu tư, buồn phiền. Vượt qua được điều này thì chúng ta vượt qua thế gian, vượt qua sự phán xét của các thần, mọi thứ không chướng ngại chúng ta, mọi sự đều vô ngại.

Câu hỏi thứ hai: “*Kính bạch Hòa Thượng, học Phật thì phải học như thế nào ạ?*”

Hòa Thượng trả lời: “***Vấn đề này, trên Kinh Vô Lượng Thọ, Phật đã giảng cho chúng ta rất rõ ràng. Tổng kết lại mà nói chính là ba điều chân thật mà Kinh Vô Lượng Thọ đã nói. Điều chân thật thứ nhất là Khai Phát Chân Thật Chí Tế; điều chân thật thứ hai là Huệ Dĩ Chân Thật Chi Lợi; và điều chân thật thứ ba là Trụ Chân Thật Huệ.***

“Trong ba thứ này, quan trọng nhất là Trụ Chân Thật Huệ. Bạn có thể trụ ở nơi chân thật huệ thì hai điều chân thật trước đó bạn sẽ làm được một cách dễ dàng. Chân Thật Chí tế trong thiên tông gọi là Minh Tâm Kiến Tánh, trong giáo hạ gọi là Đại Khai Viên Giải. Đây là tự độ viên mãn. Huệ Dĩ Chân Thật Chi Lợi là Bồ Tát giáo hóa chúng sanh, tự hành hóa tha, đều có thể đạt đến mức tốt nhất, chính là “chỉ u chí thiện”.

Có một bà cụ già không biết chữ nhưng muốn độ chúng sanh nên tu hành rất nghiêm túc. Bà niệm Phật và được vãng sanh. Khi bà vãng sanh, mọi người mang xác bà đi hỏa thiêu, toàn bộ xương của bà đều có màu sắc óng ánh, nhìn như vàng bạc châu

báu. Mỗi người đồng tu đều đến xin một mảnh xương làm kỷ niệm để nhắc nhở chính mình tu hành. Vậy mà đống xương của bà không hề voi bót. Sự vi diệu này thể hiện tâm độ chúng sanh của bà, cho nên, chẳng cần phải lên tòa giảng Kinh thuyết pháp mới là độ chúng sanh.

Đã phát tâm độ chúng sanh thì “*tâm nguyện giải hành*” của chúng ta phải tương ứng với Phật, phải thật làm khiến người khác nhìn thấy thì sinh tâm cung kính. Đến khi vãng sanh, người người nhìn vào càng cung kính hơn nữa, như Hòa Thượng Hải Hiền là tấm gương về điều này, lưu lại toàn thân xá lợi.

Chúng ta phát tâm chưa chân thành, còn ảo danh ảo vọng nên chưa có được trí tuệ chân thật lưu xuất từ nơi tự tánh. Nếu chân thành thì chúng ta làm được rất nhiều việc lợi ích chúng sanh. Bản thân tôi không phải là người học cao hiểu rộng, xuất phát điểm của tôi thấp hơn mọi người rất nhiều nhưng tôi vẫn có thể chỉ đạo thành lập và chỉ đạo thiết kế giao diện trang web dạy tiếng Hán và Tịnh Không Pháp Ngữ, thu hút hàng chục ngàn lượt xem một ngày. Bên cạnh đó, rau và đậu phụ sạch lúc nào cũng có khắp cả nước để cúng dường đến đại chúng. Trong tương lai tôi còn làm nhiều thứ khác nữa để phục vụ chúng sanh.

Hòa Thượng nói: “*Trụ Chân Thật Huệ có điều kiện tiên quyết là phải buông bỏ ý niệm ‘tự tư tự lợi’, biến thành ý niệm vì chánh pháp cứu trụ, nghĩa là tìm cách để cho chánh pháp được dài lâu. Mang ý niệm ‘tự tư tự lợi’ đó để phục vụ, giúp đỡ chúng sanh. Làm thế nào để chánh pháp được cứu trụ? Phải y giáo phụng hành. Nếu chúng ta không y giáo phụng hành thì Phật pháp bị tiêu mất ở ngay trong chính cuộc đời này của chúng ta.*”

Y giáo phụng hành nghĩa là chúng ta phải làm một cách triệt để chứ không phải bảo người khác làm, bảo người khác tu còn bản thân chúng ta thì không làm, không tu. Chúng ta là Phật tử thì con cháu của chúng ta cũng là Phật tử hoặc học Phật phải nghiêm túc hơn thì Phật pháp mới cứu trụ. Tuy nhiên con cháu hiện nay học Phật được tốt như chúng ta không hay chúng đều đang là Ma tử? Nếu là Ma tử thì đây là dấu hiệu Phật pháp bị diệt trong tay chúng ta.

Hòa Thượng nói: “*Chỉ có người Trụ Chân Thật Huệ mới chăm chỉ nỗ lực phụng hành Phật pháp. Phật ở trên Kinh dạy chúng ta làm thì chúng ta nhất định làm cho được, dạy chúng ta không được làm thì chúng ta nhất định không được phạm phải. Khởi tâm động niệm, lời nói việc làm của chúng ta đều phải làm ra một tấm gương tốt cho xã hội. Đây chính là Trụ Chân Thật Huệ. Tu hành như vậy mới có thể đạt đến thiện hảo (tốt đẹp toàn diện) cứu cánh. Chỗ này nhà Nho gọi là ‘Chỉ u chí thiện’ tức là dừng lại ở chỗ chí thiện là cái thiện tốt nhất, những sự tốt đẹp khác không sánh bằng sự tốt đẹp này. Phải từ đây mà bắt tay vào!*”

Chúng ta không nên có sự phân biệt chấp trước. Chúng ta phải làm được tấm gương cho tất cả mọi người ở khắp mọi nơi chứ không chỉ làm ra tấm gương cho đồng tu hay người trong đạo tràng.

Câu nói: “*Đi với Phật mặc áo cà sa, đi với Ma mặc áo giấy*” nghĩa là gặp Phật thì tu còn gặp Ma thì cũng ác như Ma là sai rồi. Dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào, chúng ta cũng phải làm ra tấm gương, không phải đi với Ma thì thay đổi. Đáng ra phải là “*Đi với Phật mặc áo cà sa, đi với Ma mặc hai chiếc áo cà sa*”. Vì sao phải mặc hai chiếc cà sa? Một chiếc áo của Phật, một chiếc áo của Thánh Hiền. Chúng sanh nhìn vào liền nghĩ tưởng người này ngoài chuẩn mực của Thánh Hiền còn có tâm lượng của Phật Bồ Tát nên họ rất kính trọng mặc dù không nói ra.

Dòng họ bên nội và bên ngoại của tôi có những vị thường xuyên ăn nhậu nhưng khi có chuyện liên quan đến Phật pháp hay Ma chay hiếu hỉ thì thường gọi điện hỏi đến tôi. Họ không dám rủ tôi đi ăn nhậu mà thường là hỏi những việc cần thiết. Chỉ cần chúng ta làm ra tấm gương tốt sẽ khiến cho xã hội, những người xung quanh nể vì.

Chúng ta đa phần học Phật chỉ là “*tự tư tự lợi*”, muốn có đời sống bình yên, không dám hy sinh phụng hiến. Chúng ta có tiền muôn bạc vạn thì thường để dành mua thuốc uống khi mắc bệnh hoặc để dành sau này khi chết có tiền để chôn cất. Vậy thì chúng ta sẽ được mãn nguyện, chúng ta sẽ có bệnh để được tiêu tiền uống thuốc. Còn nếu tiền của chúng ta đã dành hết cho xã hội, cộng đồng, cho chúng sanh thì chúng ta chẳng còn tiền để mua thuốc. Tiền đi làm công đức hết rồi thì không có bệnh. Vậy chúng ta chọn cách nào? Chọn có bệnh để được tiêu tiền uống thuốc hay mang tiền đi lợi ích chúng sanh.

Cách đây vài chục năm, tôi bị bệnh nặng và được học trò tư vấn đến các bệnh viện lớn. Tuy nhiên, tôi không dùng tiền để đến bệnh viện mà cứu vật phóng sanh một ngày ba buổi sáng trưa chiều. Không chỉ vậy, tôi đều hỗ trợ những hoàn cảnh thiếu hụt. Nếu tôi đi bệnh viện chắc cuộc đời tôi đã không được như hôm nay. Cho nên tu hành là buông bỏ đi chính mình, tức là buông bỏ “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, sự hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, buông bỏ “*tham sân si mạn*”.

Sáng hôm qua tôi ở Nghệ An, chiều tôi đã có mặt ở Sơn Tây. Trong ý niệm của tôi chỉ là nghĩ đến việc làm sao lợi ích cho chúng sanh nên tôi có mệt nhưng chẳng nghĩ đến mệt. Tám giờ tối hôm qua tôi đã ngủ một mạch. Đó là thân mệt nhưng tâm không mệt. Cho nên tu học phải bắt đầu từ việc quên đi chính mình mới có thể y giáo phụng hành, vì Phật pháp cứu trụ, vì chúng sanh mà phục vụ./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!